

200703151/1.

Datum uitspraak: 11 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Minister van Buitenlandse Zaken,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/51159 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, van 5 april 2007 in het
geding tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 juni 2006 heeft appellant (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 9 oktober 2006 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 april 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard en dat besluit vernietigd. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 16 mei 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De minister klaagt in zijn eerste grief dat de rechtbank, door te overwegen dat de termijn van drie jaar, die in paragraaf B2/2.11, onder "ad c.", (zoals die ten tijde van belang luidde) van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: de Vc 2000) is gesteld als redelijke termijn waarbinnen arbeidsinschakeling niet te voorzien is, in dit geval kennelijk onredelijk is, er aan voorbij is gegaan dat het vereiste dat arbeidsinschakeling voor de referent niet binnen redelijke termijn te voorzien moet zijn, een tweede, cumulatief vereiste is na het vereiste dat – samengevat weergegeven – de referent reeds vijf jaar volledig is ontheven van de plicht tot arbeidsinschakeling. Dit vereiste is in het besluit van 9 oktober 2006 beoordeeld en het standpunt dat de referente van de vreemdeling daaraan niet voldoet biedt voldoende grond om de aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf af te wijzen, aldus de minister.

2.1.1. De grief slaagt. In paragraaf B2/2.11, onder "ad c.", van de Vc 2000 is, voor zover hier van belang, gesteld dat slechts wordt aangenomen dat het blijvend onmogelijk is om aan de verplichting tot arbeidsinschakeling te voldoen als de referent reeds vijf jaar volledig is ontheven van de plicht tot arbeidsinschakeling, en arbeidsinschakeling niet binnen een redelijke termijn te voorzien is. De minister heeft in het besluit van 9 oktober 2006 overeenkomstig deze volgorde in de eerste plaats beoordeeld of de referente voldoet aan het vereiste dat zij reeds vijf jaar volledig is ontheven van de plicht tot arbeidsinschakeling. Door voorbij te gaan aan het standpunt van de minister dat de referente niet aan dit vereiste

voldoet heeft de rechtbank niet onderkend dat de minister reeds daarom de aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf mocht afwijzen.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De overige grieven behoeven geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 9 oktober 2006 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg aangedragen beroepsgronden in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.3. De door de vreemdeling aangevoerde bijzondere omstandigheden van medische en niet-medische aard op grond waarvan de minister van zijn bovengenoemde beleid had moeten afwijken, zijn niet onderbouwd en kunnen daarom niet leiden tot het oordeel dat de minister aanleiding had moeten zien om met toepassing van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht van dat beleid af te wijken.

Met betrekking tot het betoog van de vreemdeling dat de minister zonder uitdrukkelijke motivering tot de conclusie is gekomen dat voor hem gezien artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden geen positieve verplichting bestaat om de vreemdeling verblijf in Nederland toe te staan, overweegt de Afdeling dat dit betoog feitelijke grondslag mist, nu de minister in het besluit van 9 oktober 2006 een motivering hieromtrent heeft gegeven. De enkele stelling van de vreemdeling dat de referente de Nederlandse nationaliteit heeft en er familiale feiten en omstandigheden zijn op grond waarvan deze verplichting zou bestaan, is onvoldoende om de conclusie te rechtvaardigen dat deze verplichting bestaat.

2.4. Gelet op het vorenoverwogene zal de Afdeling het beroep ongegrond verklaren.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, van 5 april 2007 in zaak no. AWB 06/51159;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. W.S. van Helvoort, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

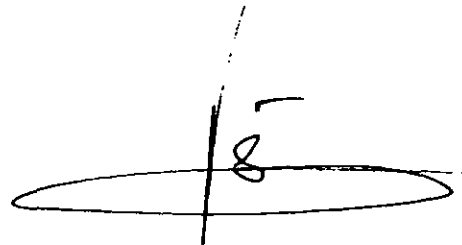
w.g. Van Helvoort
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 oktober 2007

361.

Verzonden: 11 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht
Nevenzittingsplaats Middelburg

AWB nummer: 06/51159
V

Uitspraak van de enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht

inzake

eiser,
gemachtigde mr. ir. H.H. Veurtjes,
advocaat te Rotterdam,

tegen

de Minister van Buitenlandse Zaken,
verweerder,
gemachtigde mr J.H.M. Post,
medewerker bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

I. Procesverloop

Eiser heeft in op 14 maart 2006 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) in het kader van gezinsvorming met zijn echtgenote (hierna: referente). Bij besluit van 2 juni 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

Eiser heeft tegen dit besluit bezwaar gemaakt. Bij besluit van 9 oktober 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft eiser op 18 oktober 2006 beroep ingesteld bij de rechtbank.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 1 februari 2007. Voor eiser is zijn gemachtigde verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II. Overwegingen

1. Ingevolge artikel 72, lid 2, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt een beschikking omtrent de afgifte van een visum, waaronder begrepen een machtiging tot voorlopig verblijf, gegeven krachtens het Souverein Besluit van 12 december 1813, voor de toepassing van afdeling 2 van hoofdstuk 7 van de Vw 2000, bevattende bepalingen over bezwaar en beroep inzake reguliere verblijfsvergunningen, gelijkgesteld met een beschikking gegeven krachtens

AWB nummer: 06/51159

blad 2

de Vw 2000.

De aanvraag om afgifte van een machtiging tot voorlopig verblijf wordt getoetst aan de voorwaarden die worden gesteld met het oog op het verlenen van een verblijfsvergunning (regulier) in Nederland (Vreemdelingencirculaire 2000 B1/1.1).

Ingevolge artikel 14, lid 2, van het Vw 2000, wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder beperkingen verleend, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

Artikel 3.4, lid 1, onder a van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) vermeldt dat de in artikel 14, lid 2, Vw 2000 bedoelde beperkingen verband kunnen houden met gezinshereniging of gezinsvorming.

De verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdende met gezinshereniging of gezinsvorming kan ingevolge het bepaalde in artikel 3.13 van het Vb 2000 worden verleend aan het in artikel 3.14 genoemde gezinslid van de in artikel 3.15 bedoelde hoofdpersoon, indien wordt voldaan aan alle in de artikelen 3.16 tot en met 3.22 genoemde voorwaarden. In de overige gevallen kan de in het eerste lid bedoelde verblijfsvergunning worden verleend.

Ingevolge artikel 3.22 van het Vb 2000 – voor zover hier van belang – wordt de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 3.13, eerste lid, verleend, indien de hoofdpersoon duurzaam en zelfstandig beschikt over een netto-inkomen als bedoeld in artikel 3.74, onder a van het Vb 2000.

Ingevolge het derde lid van artikel 3.22 van het Vb 2000 wordt in afwijking van het eerste lid de verblijfsvergunning eveneens verleend, indien de hoofdpersoon 65 jaar of ouder is of naar het oordeel van Onze Minister blijvend en volledig arbeidsongeschikt is.

Ingevolge het beleid op basis van artikel 3.13, tweede lid van de Vw 2000, vermeld in B2/2.11 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), zoals die luidde ten tijde van het nemen van het bestreden besluit, wordt tevens vrijstelling van het middelenvereiste verleend, indien de hoofdpersoon blijvend niet in staat is aan de plicht tot arbeidsinschakeling te voldoen.

2. Bij de beoordeling van het beroep neemt de rechtbank de volgende feiten in aanmerking. Eiser is geboren op _____ en bezit de Marokkaanse nationaliteit. Hij is te _____ op _____ gehuwd met _____ die zowel de Nederlandse als Marokkaanse nationaliteit bezit. Zij hebben een kind dat op _____ te _____ is geboren. Referente ontvangt een bijstandsuitkering tenminste vanaf 1990. Zij heeft uit een eerder huwelijk vier kinderen, die ten tijde van het bestreden besluit meerderjarig waren. Eisers aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "verblijf bij echtgenote _____ van 6 juli 2005 heeft verweerder bij besluit van 1 augustus 2005 afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv. In een uitspraak van 14 februari 2006 heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank, nevenzittingsplaats Rotterdam, het bezwaar hiertegen ongegrond verklaard.

3. Verweerder heeft eisers aanvraag tot het verlenen van een mvv afgewezen, omdat referente niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan. Het is niet gebleken dat zij blijvend niet in staat is aan de plicht tot arbeidsinschakeling te voldoen. De vrijstelling van de plicht tot arbeidsinschakeling in verband met de zorg voor een kind

kan per definitie niet leiden tot een geslaagd beroep op ontheffing van het middelenvereiste. De op 12 januari 2007 door de gemeente Rotterdam aan referente afgegeven ontheffing van de arbeidsverplichting tot 1 januari 2008 is minder dan drie jaar. Er is volgens verweerder geen sprake van schending van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

4. Eiser heeft aangevoerd dat hem het middelenvereiste niet kan worden tegengeworpen. Zijn echtgenote verblijft reeds 25 jaar in Nederland en heeft nimmer arbeid buitenshuis verricht. Haar medische beperkingen zijn thans zodanig dat zij daartoe ook niet in staat is. Bovendien heeft zij de zorg voor een kind jonger dan 5 jaar. Daarom is het blijvend onmogelijk om aan de verplichting tot arbeidsinschakeling te voldoen. Het beroep op artikel 8 EVRM is ten onrechte verworpen.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Zoals onder overweging 1 is uiteengezet, is het beleid met betrekking tot vrijstelling van het middelenvereiste uitgewerkt in B2/2.11 van de Vc 2000. Alleen in die gevallen waarin de hoofdpersoon een uitkering krachtens de Wet werk en bijstand geniet en het voor de hoofdpersoon blijvend onmogelijk is om aan de verplichting tot arbeidsinschakeling te voldoen, wordt ontheffing van het middelenvereiste verleend. Het peilmoment om vast te stellen of het voor de bijstandsgerechtigde blijvend onmogelijk is aan de verplichting tot arbeidsinschakeling te voldoen is het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen of de beschikking wordt gegeven.

Dat het blijvend onmogelijk is om aan deze verplichting tot arbeidsinschakeling te voldoen wordt - behoudens bijzondere omstandigheden - slechts aangenomen als op het peilmoment de hoofdpersoon reeds vijf jaar door het college van Burgemeester en wethouders op grond van artikel 9, tweede lid, Wet werk en bijstand volledig is ontheven van al de verplichtingen bedoeld in artikel 9, eerste lid, Wet werk en bijstand (plicht tot arbeidsinschakeling); en (gedeeltelijke of volledige) arbeidsinschakeling niet binnen een redelijke termijn te voorzien is. Als redelijke termijn, waarbinnen arbeidsmarktinschakeling niet te voorzien moet zijn, wordt aangemerkt een termijn van drie jaar. Indien de hoofdpersoon is vrijgesteld van de plicht tot arbeidsinschakeling met het oog op de zorg voor een kind is gedeeltelijke of volledige arbeidsinschakeling in elk geval binnen redelijke termijn te voorzien.

7. Naar het oordeel van de rechtbank is het niet onredelijk dat verweerder zowel naar het verleden als naar de toekomst kijkt om te kunnen vaststellen of er sprake is van een blijvende onmogelijkheid tot arbeidsinschakeling. Voor de toekomst hanteert verweerder een termijn van drie jaar. Die termijn van drie jaar waarin geen arbeidsinschakeling is te voorzien is echter naar het oordeel van de rechtbank in het onderhavige geval kennelijk onredelijk. De rechtbank stelt vast dat artikel 9, tweede lid, van de Wet werk en bijstand Burgemeester en wethouders de bevoegdheid geeft om in individuele gevallen tijdelijk te ontheffen van de plicht tot arbeidsinschakeling. Onbestreden is gebleven dat Burgemeester en wethouders van Rotterdam in dit geval niet langer dan één jaar ontheffing van de arbeidsverplichting verlenen op grond van medische omstandigheden.

Gelet op het peilmoment en het feit dat een besluit van Burgemeester en wethouders over een ontheffing van de arbeidsverplichting geen drie jaar kan bestrijken, is er geen tijdstip in de toekomst aan te wijzen waarop referente zal kunnen voldoen aan de voorwaarde dat arbeidsinschakeling binnen een redelijke termijn niet is te voorzien. De onmogelijkheid om op enig moment beide, cumulatieve beleidsvoorwaarden te vervullen maakt het beleid

AWB nummer: 06/51159

blad 4

onredelijk.

8. Aangezien verweerder dit onredelijke beleid ten grondslag heeft gelegd aan zijn besluit, komt de rechtbank tot de conclusie dat het bestreden besluit niet deugdelijk is gemotiveerd. Het beroep is gegrond en het bestreden besluit moet worden vernietigd wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid van de Algemene wet bestuursrecht.

9. In het voorgaande ziet de rechtbank aanleiding om verweerder te veroordelen in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 644,-, uitgaande van een zaak van gemiddelde zwaarte en van twee proceshandelingen.

III. Uitspraak

De Rechtbank 's-Gravenhage

verklaart het beroep gegrond;

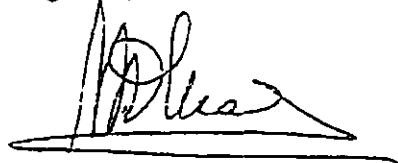
vernietigt het bestreden besluit;

bepaalt dat de Staat der Nederlanden aan eiser het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 141 (honderdeenveertig euro) vergoedt;

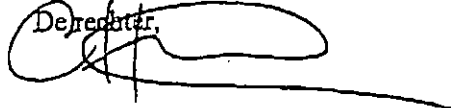
veroordeelt verweerder in de kosten van deze procedure, aan de zijde van eiser begroot op € 644,- (zeshonderdvierenveertig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier.

Aldus gedaan en in het openbaar uitgesproken op **-5 APR. 2007**
door mr. C. van Boven-Hartogh, in tegenwoordigheid van mr. M.D. Bezemer-Kraai, griffier.

De griffier,

De rechter,

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Het beroepschrift moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

AWB nummer: 06/51159

blad 5

Afschrift verzonden op: -5 APR. 2007

VOOR COPIE CONFORM
De griffier van de
rechtbank
Sector Bestuursrecht

wnd

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres: Postbus 118, 5201 AC Den Bosch

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Bezoekadres
Magistraatlaan 222
5223 MA Den Bosch
Telefoon 073 - 888 3545
Fax 073 - 888 3086

RAAD VAN STATE	
03 MEI 2007	
ZAAKNR.	12
AAN:	
BEHANDELD: DE:	FAR:

1569-A

Onderdeel	Proces Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	Vestiging Den Bosch
Doorkiesnummer(s)	Mr. J.H.M. Post
Datum	073 - 8883022
Ons kenmerk	3 mei 2007
Uw kenmerk	9911.17.4089
Bijlage(n)	3
Onderwerp	Hoger beroep Minister van Buitenlandse Zaken/-

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Middelburg van 5 april 2007, op dezelfde dag verzonden, met kenmerk AWB 06/51159.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie-en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

mr. I.J.A. Klep,

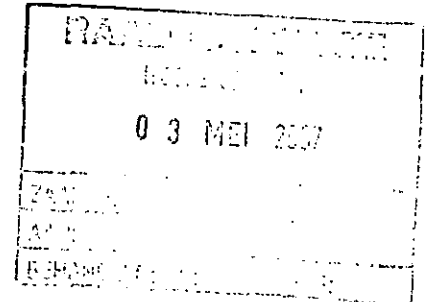
senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Bosch
Postbus 118
5201 AC Den Bosch
telefoon 073 - 888 30 21
telefax 073 - 888 30 86

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Hoger beroepsschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Minister van Buitenlandse Zaken
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. I.J.A. Klep
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Middelburg
van 5 april 2007
met kenmerk 06/51159

Inzake:
met IND-kenmerk 9911.17.4089
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. ir. H.H. Veurtjes
advocaat te Rotterdam

Procesvertegenwoordiging

mr. J.H.M. Post
073-8883022

1 Inleiding

De Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Middelburg, van 5 april 2007, op dezelfde dag verzonden, met kenmerk AWB 05/51159 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 9 oktober 2006 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 14 maart 2006 heeft verweerder in Rabat een aanvraag ingediend tot verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) in het kader van gezinsvorming met zijn echtgenote (hierna: referente).
- 2.2 Op deze aanvraag is op 2 juni 2006 afwijzend beslist.
- 2.3 Verweerder heeft tegen dit besluit bezwaar gemaakt. Bij besluit van 9 oktober 2006 heeft de Minister het bezwaar ongegrond verklaard.
- 2.4 Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Standpunt van de Minister

- 3.1 De Minister is van oordeel dat het besluit van 9 oktober 2006 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen het besluit ongegrond dienen te worden verklaard.
- 3.2 De Minister heeft drie grieven tegen de uitspraak.

Grief 1

- 3.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 7 van de bestreden uitspraak:

"(...) "Die termijn van drie jaar waarin geen arbeidsinschakeling is te voorzien is echter naar het oordeel van de rechtbank in het onderhavige geval kennelijk onredelijk. (...)". Onbestreden is gebleken dat Burgemeester en wethouders van Rotterdam in dit geval niet langer dan één jaar ontheffing van de arbeidsverplichting verlenen op grond van medische omstandigheden. Gelet op het peilmoment en het feit dat een besluit van Burgemeester en wethouders over een ontheffing van de arbeidsverplichting geen drie jaar kan bestrijken, is er geen tijdstip in de toekomst aan te wijzen waarop referente zal kunnen voldoen aan de voorwaarde dat arbeidsinschakeling binnen een redelijke termijn niet is te voorzien. De onmogelijkheid om op enig moment beide, cumulatieve beleidsvoorwaarden te vervullen maakt het beleid onredelijk."

Toelichting op grief 1

- 3.4 Allereerst meent de Minister dat de rechtbank met deze overweging buiten de grenzen van het geschil is getreden.

- 3.5 Ingevolge artikel 8:69, eerste lid, Awb doet de rechtbank uitspraak op de grondslag van het beroepsschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting.
- 3.6 In de onderhavige procedure stond ter discussie of de Minister verweerder kon tegenwerpen dat niet is gebleken dat referente niet reeds vijf jaar volledig is ontheven van de verplichting tot arbeidsinschakeling zoals bedoeld in artikel 9, eerste lid, Wet werk en bijstand (hierna: Wwb). Om die reden is niet voldaan aan het middelenvereiste. Verweerder heeft in bezwaar en beroep ten aanzien van het middelenvereiste aangevoerd dat referente sinds 1989 (feitelijk) is ontheven van de plicht tot arbeidsinschakeling en dat arbeidsinschakeling niet binnen een redelijke termijn is te voorzien. Uit het bezwaar- en het beroepsschrift blijkt niet dat verweerder een grond heeft aangevoerd die gericht is tegen de *redelijkheid* (cursivering dzz.) van de in de tweede, cumulatieve voorwaarde van het beleid genoemde termijn van drie jaar om in aanmerking te komen voor vrijstelling van het inkomensvereiste wegens blijvende onmogelijkheid om aan de in artikel 9, eerste lid, Wwb opgenomen verplichting tot arbeidsinschakeling te voldoen. laat staan dat verweerder heeft aangevoerd dat het beleid zoals is uitgewerkt in hoofdstuk B2/2.11 van de Vc kennelijk onredelijk is. Blijkens de pleitnota heeft verweerder zich eerst ter zitting (enkel) op het standpunt gesteld dat de 3-jare eis een eis is waar niet aan voldaan kan worden. Blijkens het proces-verbaal van de zitting heeft verweerder in dit verband met verwijzing naar feiten en omstandigheden die op referente betrekking hebben, (enkel) aangevoerd dat drie jaar vooruit kijken lastiger is en dat het ondenkbaar is dat referente na 2008 nog zal kunnen werken. Subsidiair heeft verweerder zich ter zitting (enkel) op het standpunt gesteld dat de Minister van zijn beleid had moeten afwijken.
- 3.7 Aldus is de rechtbank, door te overwegen als zij heeft gedaan, buiten de grenzen van het geschil getreden, zoals die door verweerder en zijn gemachtigde zijn bepaald. Artikel 8:69, tweede lid, Awb biedt voor de handelwijze van de rechtbank geen grondslag. Immers, bij de aanvulling van de rechtsgronden dient de rechter binnen de grenzen van artikel 8:69, eerste lid, Awb te blijven.
- Zie:*
M. Schreuder-Vlasblom, De Awb; het bestuursprocesrecht, zevende druk, 2001, blz. 126
En
M. Schreuder-Vlasblom, Rechtsbescherming en bestuurlijke voorprocedure, 2003, blz. 183 ev.
- 3.8 Het aspect waarover de rechtbank meent ambtshalve te mogen c.q. moeten beslissen is geen aspect dat is aan te merken als enig voorschrift van openbare orde. Het behoort niet tot "de kernelementen van de rechtsorde", die de rechter los van de wil en kennis van partijen behoort te bewaken. In zoverre is er derhalve geen reden buiten de grenzen van artikel 8:69, eerste lid, Awb te treden.
- 3.9 De rechtbank heeft vorenstaande miskend.
- 3.10 Indien Uw Afdeling van oordeel is dat de rechtbank niet gehandeld heeft in strijd met artikel 8:69 Awb, wijst de Minister op het volgende.

- 3.11 Namens de Minister is wel degelijk ter zitting bestreden dat het college van Burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam in dit geval niet langer voor één jaar ontheffing verlenen van de plicht tot arbeidsinschakeling. Uit het proces-verbaal van zitting blijkt namelijk het volgende:

"De gemachtigde van verweerder verklaart desgevraagd dat de tweede voorwaarde waaraan moet worden voldaan de redelijke termijn is waarin geen arbeidsinschakeling is te voorzien. Het is aan de vreemdeling om dat te onderbouwen. (...)"

De Minister heeft daarmee onder meer kenbaar gemaakt dat het dus aan verweerder is te onderbouwen dat het college van Burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam met betrekking tot referente slechts voor een jaar ontheffing verlenen van de plicht tot arbeidsinschakeling. Overigens blijkt uit de dossierstukken niet dat het college van Burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam de door de rechtbank veronderstelde handelwijze hanteert.

- 3.12 Mitsdien is het oordeel van de rechtbank dat onbestreden is gebleven dat Burgemeester en wethouders van Rotterdam in dit geval niet langer dan één jaar ontheffing van de arbeidsverplichting verlenen op grond van medische omstandigheden gebaseerd op een onjuiste interpretatie van het verhandelde ter zitting. Reeds hierom had de rechtbank niet tot het oordeel kunnen komen dat het beleid zoals beschreven in hoofdstuk B2/2.11 Vc onredelijk is.
- 3.13 Onverlet het vorenstaande wijst de Minister nog op het volgende. De rechtbank heeft op zich terecht overwogen dat het niet onredelijk is dat de Minister zowel naar het verleden als naar de toekomst kijkt om te kunnen vaststellen of er sprake is van een blijvende onmogelijkheid tot arbeidsinschakeling. Ten aanzien van het verleden heeft de Minister in het bestreden besluit van 9 oktober 2006, onder verwijzing naar de overwegingen in het besluit in eerste aanleg van 2 juni 2006, gemotiveerd overwogen dat referente niet reeds vijf jaar door het college van Burgemeester en wethouders van op grond van artikel 9, tweede lid, Wvb volledig is ontheven van de plicht tot arbeidsinschakeling. Het betreft de eerste van twee cumulatieve voorwaarden waaraan voldaan moet zijn om in aanmerking te komen voor vrijstelling van het inkomensvereiste wegens blijvende onmogelijkheid van referent(e) om aan de verplichting tot arbeidsinschakeling te voldoen, behoudens bijzondere omstandigheden. Voordat beoordeeld kan worden of sprake is van een situatie waarin (gedeeltelijke of volledige) arbeidsinschakeling niet binnen een redelijke termijn al dan niet te voorzien is (voorwaarde 2), moet eerst vaststaan dat de hoofdpersoon/referent volledig is ontheven van de plicht tot arbeidsinschakeling (voorwaarde 1). Dat verklaart aldus dat en waarom er sprake is van cumulatieve voorwaarden. In het bestreden besluit is gemotiveerd uiteengezet dat en waarom niet is gebleken dat referente volledig is ontheven van de plicht tot arbeidsinschakeling. Derhalve is de Minister terecht niet toegekomen aan een beoordeling van de tweede cumulatieve voorwaarde.
- 3.14 De rechtbank heeft vorenstaande miskend en derhalve ook om die reden ten onrechte geoordeeld dat er sprake is van een kennelijk onredelijk beleid.

Grief 2

- 3.15 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 8 van de bestreden uitspraak:

"Aangezien verweerder dit onredelijke beleid ten grondslag heeft gelegd aan zijn besluit, komt de rechtbank tot de conclusie dat het bestreden besluit niet deugdelijk is gemotiveerd. Het beroep is gegrond en het bestreden besluit moet worden vernietigd wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid van de Algemene wet bestuursrecht.

Grief 3

- 3.16 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 9 van de bestreden uitspraak:

"In het voorgaande ziet de rechtbank aanleiding om verweerder te veroordelen in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 644,-, uitgaande van een zaak van gemiddelde zwaarte en van twee proceshandelingen."

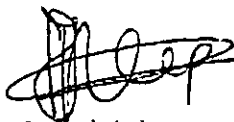
Toelichting op grieven 2 en 3

- 3.17 Deze grieven hebben geen zelfstandige betekenis en dienen te worden beoordeeld in het licht van de eerste grief.

4 Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 9 oktober 2006 ingestelde beroep.

's-Hertogenbosch, 3 mei 2007

Gemachtigde

Mr. J.J.A. Klep, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Procesvertegenwoordiging
Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch
telefoon 073 888 3021
telefax 073 888 3086